

הרוח, אל תריצי אותי כל כך מהר!"
 הווו!, הווו!" אמרה הרוח "אני נושבת, נושבת
 ונושבת!"

הרוח נשבה חזק. סוס עץ הגיע לביתה של
 בטי אבל לא יכול היה לעצור. "זבנג!" סוס עץ
 נתקל בבית הקטן של בטי.

"אוי! נפגעתי באף שלי! הרוח לא נתנה לי
 לעצור! אוי! אוי!" אמר סוס עץ.

"הווו!, הווו!" אמרה הרוח.
 דיקי קטן העיף את העפיפון שלו.

"הווו!, הווו!" אמרה הרוח "אני נושבת, נושבת
 ונושבת! הווו! הווו! אני נושבת כל הזמן! הנה
 סוס עץ המתגלגל על גלגליו. אני אדחוף אותו,
 שינוע מהר יותר."

והרוח נשבה על סוס עץ.

"וי!" קרא סוס עץ "כמה מהר אני מתגלגל.
 הרוח מריצה אותי ואינני יכול לעצור! אנא

"הוּוּ!, הוּוּ!" אמרה הרוח.
"הרוח מעיפה את העפיפון שלי גבוה מאוד"
אמר דיקי.
אבל אז הרוח נשבה עוד יותר חזק, חוט
העפיפון נקרע והעפיפון עף לו.
"קרעת את החוט" אמר דיקי "עכשיו העפיפון
שלי נעלם. אנא הפסיקי, הרוח. תני לעפיפון
שלי לרדת. זה עפיפון חדש ואינני רוצה לאבד
אותו."
"הוּוּ!, הוּוּ!" אמרה הרוח "אני נושבת, נושבת
ונושבת!"
בטי עמדה תחת עץ התפוח. היא החזיקה סל
גדול בידה. היא הביטה על התפוחים שעל

"הוּוּ!, הוּוּ!" אמרה הרוח "אני תמיד שמחה לעזור לילדות קטנות וחמודות."
בטי חזרה לבית הקטן שלה.
"הרוח לקחה את העפיפון שלי! אמר דיקי.
"הרוח פגעה באף שלי!" אמר סוס עץ.
"זה חבל מאוד" אמרה בטי "היא דווקא עשתה לי טובה. ראו את כל התפוחים שקטפה! היום נוכל לאכול עוגת תפוחים."

העץ. "הם גבוהים מדי" אמרה בטי "איך אוכל להוריד אותם?"
הוּוּ!, הוּוּ!" אמרה הרוח "אני נושבת, נושבת ונושבת! האם לקטוף לך תפוחים?"
"או כן, בבקשה!" אמרה בטי.
הוּוּ!, הוּוּ! נושבו! נושבו!" אמרה הרוח.
התפוחים נפלו מהעץ ישר לסל של בטי.
"תודה, תודה לך הרוח! זה יפה מצדך שקטפת תפוחים בשבילי" אמרה בטי.